

efter de Udtalelser, den højtærede Finansminister fremsatte ved Finanslovens tredie Behandling i Folketinget forleden, er jeg tilbøjelig til at tro, at han har den samme Opfattelse i den Henseende, som jeg har. I hvert Fald fremgaar det af disse Udtalelser, at han ikke har megen Tillid til Folketingets Finansudvalgs Sparsommelighed. Den højtærede Finansminister udtalte ved den nævnte Lejlighed ifølge Folketingstidende Sp. 4671—72 bl. a.: „Jeg har det Indtryk, at hvis en Minister kommer til Finansudvalget og har 100 000 Kr. paa Læben, saa tager man ham gerne 1 Million fra Munden. Jeg har ikke det Indtryk, at Finansudvalget virker sparende. Man falder ikke mellem Røvere, naar man kommer i Finansudvalget, det er snarere femten barmhjertige Samaritaner, der sidder der og uddeler de Gaver, som de trængende kan behøve. Man bliver udstyret og bespist og faar Penge paa Lommen, naar man henvender sig til Finansudvalget. Alle trængende anraaber derfor dette Udvalg. Hvis Forholdet var anderledes, var det sikkert bedre. Den Fornemmelse, som en Minister let har, at hvis han kommer med en Bevilling, siges der: Herren maa gerne lægge et Nul til, gør, at Ministrene heller ikke bliver saa sparsommelige, som de burde være, og som ganske sikkert Tilstanden opfordrer til“. Det er, synes jeg, om end det er fremsat i en spøgende Form, dog en meget skarp Kritik af den Mangel paa Sparsommelighed, som det høje Folketings Finansudvalg efter Finansministerens Mening desværre udviser. Har Grunden til, at Folketinget har faaet denne Forret med Hensyn til Finanslovens Behandling, været Forventning om den største Sparsommelighed fra dette Tings Side, saa tror jeg derfor, og deri maa jeg altsaa gaa ud fra, Finansministeren er enig med mig, at denne Forventning ikke længere opfyldes. Men nu har Folketinget en Gang faaet denne Forret. Det har haft denne Forret, siden vi fik en fri Forfatning, og der er vel heller ingen, der for Tiden tænker paa at faa dette Forhold ændret, hvad der sikkert heller ikke kunde lade sig gøre. Men efter den Anledning, som Finansministerens citerede Udtalelse dertil giver, maa jeg slutte mig til Ønsket om, at der herefter maatte blive taget noget mere Reb i Sejlene med Hensyn til at lade Pengene rulle, thi jeg er enig med Finansministeren i, at Tilstandene opfordrer til at tage Reb i Sejlene. Ministeren bemærkede i den Udtalelse, som jeg allerede har cite-

ret, at man faldt ikke mellem Røvere, naar man kom til Finansudvalget. Dette er vel nærmest en ironisk Udtalelse. Jeg kunde nemlig bedst tænke mig efter Ministerens Udtalelser, at han som Finansminister netop følte sig som falden mellem Røvere, naar han kom til Folketingets Finansudvalg, thi det er jo ham, der maa rykke ud med Pengene — Livet forlanger man vel ikke. Jeg slutter mig altsaa til Finansministerens kraftige Opfordring til at spare, og jeg følger dertil det Haab, at der herefter vil blive givet Landstinget noget mere Tid end hidtil til Finanslovsforslagets Behandling. Det er for lidt Tid, der ofte i de senere Aar har været levnet Landstinget. Jeg haaber, at dette Forhold maa blive ændret til det bedre, nu da vi forhaabentlig kommer til at leve i nogenlunde normale Tilstande.

Om selve Finanslovsforslaget skal jeg ikke sige ret meget. Saa vidt jeg i den meget korte Tid har kunnet undersøge det, findes der ikke paa Forslaget kriminelle Punkter, om jeg saa maa sige, og jeg antager derfor, at dette Ting vil kunne vedtage Forslaget uforandret, men efter sædvanlig Skik og Brug vil det naturligvis blive henvist til en kort Udvalgsbehandling, og først naar denne er tilendebragt, kan der tages endelig Stilling til det.

Til Slut skal jeg sige blot et Par Ord om den store og meget interessante Oversigt over vore finansielle Forhold, som den højtærede Finansminister gav i Folketinget ved Forslagets tredie Behandling. Den højtærede Minister gav i denne Tale, som jeg lige har faaet Tid til at gennemlæse, Udtryk for et forholdsvis lyst Syn paa vore finansielle Forhold. Talen mindede mig i saa Henseende om den Tale, som den højtærede Finansminister holdt ved Finanslovens tredie Behandling i Folketinget i Foraaret 1918. Den Gang blev jo som bekendt Ministerens ret lyse Syn paa Forholdene desværre slemt skuffet af de følgende Begivenheder. Jeg haaber, det ikke vil gaa saadan denne Gang — Haabet beskæmmer jo ingen.

Det var nu dog ikke blot lyst i lyst, Ministeren maalede forleden, det maa jeg erkende. Han erkendte, i hvert Fald flere Steder i sin Tale, at der var al Grund til at holde igen paa Udgifterne, særlig paa Million-Udgifterne, og der var ogsaa efter Ministerens Mening Grund til at skaffe Statskassen forøgede Indtægter. Og naar den højtærede Minister i denne Forbindelse nævnte, at Betalingen for Ophold paa Hospitaler og for-